ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudců Karla Šimky a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **R. K.,** zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2023, č. j. CPR-24037-7/ČJ-2023-930310-V240, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2024, č. j. 4 A 41/2023-27,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2024, č. j. 4 A 41/2023-27, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2023, č. j. CPR-24037-7/ČJ-2023-930310-V240, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 13.600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce je státním občanem Ruské federace. Poprvé přicestoval do České republiky v roce 2018 a naposledy na území České republiky vstoupil dne 27. 10. 2021. Pobýval zde na základě zaměstnanecké karty. Vzhledem k tomu, že ke dni 30. 4. 2022 žalobce ukončil

pracovní poměr se svým zaměstnavatelem dohodou, platnost zaměstnanecké karty zanikla ke dni 29. 6. 2022 a od nadcházejícího dne žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění. Jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn dne 31. 1. 2023, kdy se dobrovolně dostavil na cizineckou policii.

[2] Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, zahájilo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „krajské ředitelství policie“) dne 31. 1. 2023 řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce v jeho průběhu uvedl, že žije v Praze, kde má kvalitní zázemí, mluví plynně česky a má v České republice přítelkyni. Obává se, že by mu byl při návratu vydán povolávací rozkaz, protože je bývalý voják v hodnosti poručíka. S válkou na Ukrajině a se současnou politikou Ruské federace nesouhlasí. V roce 1988 zahájil studium na X a v roce 1993 absolvoval studium na X v oboru kulturologie, kde mu byla udělena kvalifikace manažer, režisér kulturních a volnočasových aktivit.

[3] Krajské ředitelství policie si k posouzení důvodů znemožňujících vycestování vyžádalo závazné stanovisko. Podle závazného stanoviska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 3. 2023 bylo vycestování žalobce do Ruské federace možné. Ministerstvo svůj závěr opřelo o výpověď žalobce a shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku. Ministerstvo nezjistilo a žalobce ani netvrdil žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohlo žalobci hrozit při vycestování nebezpečí ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Do České republiky vycestoval se souhlasem ruských státních orgánů, se kterými neměl nikdy žádné potíže. Ruští občané nečelí při návratu do Ruska zvýšenému zájmu ze strany veřejné moci. Zvláštní pozornost je věnována pouze specifickým skupinám osob, jako jsou aktivisté nebo novináři, přičemž žalobce se do žádné z takových skupin neřadí. Na základě výpovědi žalobce nelze dovozovat, že by mu v případě návratu mohlo hrozit přímé nebezpečí, natož pak nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, když takto nepostupují státní orgány ani vůči osobám, které demonstrovaly proti politice ruského prezidenta přímo v Ruské federaci. K branné povinnosti ministerstvo uvedlo, že ta obecně patří k základním státoobčanským povinnostem. Ministerstvo žalobce upozornilo na to, že pokud má skutečnou a oprávněnou obavu z návratu do Ruska, měl v České republice požádat o udělení mezinárodní ochrany, což doposud neučinil.

[4] Následně dne 1. 5. 2023 krajské ředitelství policie vydalo rozhodnutí o správním vyhoštění, jímž stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též „EU“), v délce 18 měsíců [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců]. Veřejný zájem na správním vyhoštění žalobce, který se dopustil závažného protiprávního jednání, převažuje nad jeho zájmem na ochranu soukromého a rodinného života. Vzhledem k tomu, že je žalobcova družka rovněž občankou Ruské federace, může se přestěhovat zpátky do Ruska společně s žalobcem. Žalobce jiného rodinného příslušníka v České republice nemá. V den zahájení řízení o správním vyhoštění pobýval žalobce v České republice neoprávněně po dobu 216 dnů, což je dlouhá doba a pro žalobce přitěžující okolnost. Naopak ku prospěchu žalobce krajské ředitelství policie přičetlo to, že se naučil česky, v České republice v minulosti pobýval na základě pobytového oprávnění za účelem zaměstnání, je bezúhonný a spolupracoval se správními orgány. Proto

pokračování

mu krajské ředitelství policie uložilo zákaz vstupu při spodní hranici zákonem stanoveného (až pětiletého) rozpětí. Ze závazného stanoviska ministerstva bezpečně vyplynulo, že žalobce může vycestovat zpět do Ruska. Skutečnost, že žalobce může obdržet po svém návratu povolávací rozkaz, není pro rozhodnutí ve věci relevantní. V Ruské federaci již žádná mobilizace neprobíhá.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí krajského ředitelství policie odvolání, ve kterém navrhl toto rozhodnutí zrušit. Žalovaná si následně vyžádala revizní závazné stanovisko. Ministr vnitra se v revizním závazném stanovisku ze dne 12. 9. 2023 ztotožnil se závěry závazného stanoviska ministerstva ze dne 28. 3. 2023 a uvedl, že vycestování žalobce je možné. Od vydání předešlého závazného stanoviska nedošlo k žádné zásadní změně. Ministr vycházel ze stejných podkladů jako ministerstvo při vydání přezkoumávaného závazného stanoviska.

[6] Žalovaná v podstatné části potvrdila odvoláním napadené rozhodnutí, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn a v postupu krajského ředitelství policie neshledala žádná pochybení. Žalovaná změnila dílčím způsobem výrok rozhodnutí krajského ředitelství policie, a to v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Tuto dobu snížila z původní délky 18 měsíců na 12 měsíců. Žalovaná změnu odůvodnila tím, že žalobci nebyl v rozporu s § 50 zákona o pobytu cizinců po skončení platnosti zaměstnanecké karty udělen výjezdní příkaz z moci úřední. Po zhodnocení důkazů, společenské škodlivosti jednání, pohnutek a míry zavinění se žalované doba dvanácti měsíců jeví jako adekvátní. Žalovaná také přezkoumala přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a ztotožnila se se závěry krajského ředitelství policie, které považovala za dostatečně konkrétní a přezkoumatelné. Žalovaná rovněž uvedla, že s ohledem na revizní závazné stanovisko ministra vnitra nejsou dány důvody k aplikaci § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vycestování žalobce do Ruské federace je možné.

[7] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl. Shledal, že se správní orgány dostatečně zabývaly dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce a dostatečně přihlédly ke všem žalobcem tvrzeným skutečnostem. Městský soud k osobě žalobcovy družky uvedl, že dle údajů uvedených žalobcem se nejedná o osobu, u které by bylo namístě přizvat ji jako účastníka řízení, protože se nejedná o manželku, nejsou společně v dlouhodobém vztahu a z tvrzení žalobce ani nevyplynulo, že by spolu sdíleli společnou domácnost. Městský soud se ztotožnil s žalovanou, že vztah žalobce s jeho družkou neodůvodňuje závěr o nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Nepřistoupil dále k dokazování výslechem družky, neboť má o této osobě dostatek informací a dokazování by bylo nadbytečné. Pouhá existence partnerského vztahu nezakládá nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který má být vyhoštěn, pokud k tomuto nepřistoupí další mimořádné okolnosti. Žádná mimořádná okolnost ovšem u žalobce není dána. Nebyl dán důvod pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tudíž ani pro postup podle § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil a správní orgány nezjistily žádné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. K námitce ohledně možného vydání povolávacího rozkazu městský soud uvedl, že

touto otázkou se správní orgány zabývaly, a to zejména ve výše uvedeném závazném stanovisku a revizním závazném stanovisku. Dospěly k závěru, že po návratu žalobci nehrozí újma ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Mobilizace v Rusku neprobíhá, předchozí mobilizace byla ukončena v říjnu 2022 a navrátilci nečelí v Rusku zvýšenému riziku než jiní ruští občané. K tvrzení žalobce, že není v zájmu České republiky vyhošťovat Rusa, který může být využit v armádě Ruské federace, městský soud shledal, že se jedná o legislativně-politickou otázku, kterou žalovaná nemůže bez příslušného zákonného podkladu sama řešit, a žalovaná tak postupovala v souladu se zákonem (§ 120a odst. 1 a § 179 zákona o pobytu cizinců). K hodnocení přiměřenosti doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, městský soud konstatoval, že je na uvážení správních orgánů, jak dlouhou dobu stanoví. Správní orgány zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání a nijak přitom nevybočily z rozhodovací praxe.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel uvedl, že městský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů a že napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu nejsou dostatečně odůvodněny. Rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovateli byl bez řádného odůvodnění zakázán pobyt v celé EU, aniž by existoval zájem České republiky na tom, aby stěžovatel nepobýval v jiném členském státě. Stěžovatel studoval vysokou vojenskou školu, je ve středním věku a nemůže vycestovat do jiné země než do Ruska, které je ve válečném stavu s Ukrajinou. Pokud se stěžovatel vrátí do země původu z EU, se kterou je Rusko v nepřátelském vztahu, dostane povolávací rozkaz. To není v zájmu České republiky. Správní orgány měly aplikovat možnost vycestování v režimu § 50a zákona o pobytu cizinců, kdy by stěžovatel nebyl vystaven riziku maření výkonu úředního rozhodnutí a nebyl by v jiné zemi omezován důsledky evidence v Schengenském informačním systému. Stěžovatel se rovněž bránil proti tomu, že správní orgány neustanovily dalšího účastníka řízení, jeho družku paní E. P., která byla stěžovatelem od počátku uváděna. Stěžovateli není známo, proč nebyla ztotožněna a proč stěžovatel nebyl vyzván k součinnosti v tomto směru, tj. pokud správní orgán nemohl družku ztotožnit, měl být stěžovatel vyzván k doložení dalších údajů o této osobě. Stěžovatel dále brojí proti délce trvání zákazu vstupu na území, kterou správní orgány ani městský soud dostatečně nezdůvodnily a která je nepřiměřeně dlouhá. Odůvodnění odkazem na jednání stěžovatele není dostatečné. Délka správního vyhoštění je uložena v rozporu s rozhodovací praxí a zásadou legitimního očekávání. Nakonec stěžovatel namítá, že městský soud pouze rekapituluje uplatněné námitky, aniž by k nim zaujal vlastní stanovisko, a proto je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[12] Vzhledem k tomu, že v předcházejícím řízení u městského soudu rozhodoval specializovaný samosoudce, musí NSS dále posoudit, jestli kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud tomu tak není, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. K přesahu vlastních zájmů stěžovatele se NSS vyjádřil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Kasační stížnost je přijatelná v případě, kdy se zaprvé dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS, zadruhé, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, zatřetí, pokud je třeba učinit judikaturní odklon, a nakonec začtvrté, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Stěžovatel přesah vlastních zájmů explicitně nenamítá. Kasační stížnost se obsahově nezabývá právními otázkami, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny nebo byly řešeny rozdílně, nezabývá se ani potřebou judikaturního odklonu. Nelze proto uvažovat o přijatelnosti dle prvních tří výše uvedených důvodů. Stěžovatel však v kasační stížnosti brojí proti pochybením městského soudu, která mohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. NSS tak musí zkoumat, jestli městský soud v napadeném rozsudku pochybil, zda se jednalo o zásadní pochybení a jestli tato pochybení mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] NSS podotýká, že i při aplikaci § 104a s. ř. s. je třeba postupovat tak, aby byly dodrženy mezinárodní závazky České republiky plynoucí z čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zásady *non-refoulement* (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 67/2022-25, bod 15). Správní soud nemůže za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta, přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby, resp. kasační stížnosti), že jsou dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, kterou žalovaný správní orgán nezohlednil (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, bod 23; shodně např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, bod 22 a tam citovaná judikatura).

[15] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel spatřuje především v tom, že se městský soud omezil na reprodukci jeho námitek, aniž by k nim zaujal vlastní stanovisko. Podle ustálené judikatury je rozsudek přezkoumatelný, pokud z něj je patrné, na základě jakých důkazů a skutkového stavu, jakož i právních úvah soud dospěl ke svým závěrům (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73,

č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost nemůže být projevem stěžovatelovy nenaplněné subjektivní představy o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která NSS znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Ani nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Městský soud v něm reagoval na každý uplatněný žalobní bod a vyložil, proč jej má za nedůvodný. Skutečnost, že se městský soud v plném rozsahu ztotožnil s tím, jak věc posoudila žalovaná, a proto v odůvodnění uplatnil obdobné argumenty jako žalovaná ve svém rozhodnutí, nepřezkoumatelnost nezakládá. Nelze mu vytýkat ani to, že část rozhodnutí, která je ovládána správním uvážením, přezkoumal v omezeném rozsahu, jak jej vytýčila ustálená judikatura NSS (viz níže). Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[16] Stěžovatel dále namítá, že jsou dány důvody, které mu znemožňují vycestovat zpět do Ruské federace.

[17] NSS se proto zaměřil na otázku, jestli bylo při rozhodování o možnosti vycestování stěžovatele do Ruské federace řádně posouzeno, zda stěžovateli v důsledku branné povinnosti v zemi jeho původu nehrozí skutečné nebezpečí (§ 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). Přistoupil proto k přezkumu revizního závazného stanoviska ministra vnitra ve spojení se závazným stanoviskem ministerstva a jeho podkladů (§ 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.; rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, č. 3393/2016 Sb. NSS).

[18] NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná a zároveň důvodná, neboť městský soud se v nynější věci dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Jak NSS dále vyloží, městský soud pochybil, pokud i přes nedostatek relevantních podkladů považoval závazné stanovisko za vycházející z adekvátně zjištěného skutkového stavu, na základě čehož dospěl k závěru o možnosti vycestování stěžovatele. Aprobaci tohoto závazného stanoviska považuje NSS za hrubé pochybení při výkladu práva. Jde totiž o pochybení výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí městského soudu by bylo odlišné (již citované usnesení NSS č. j. 1 Azs 13/2006-39 či usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 Azs 120/2022-28, bod 11).

[19] Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (viz čl. IV bod 1 zákona č. 173/2023 Sb.), není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Úmluvy. Účelem tohoto ustanovení je naplnění zásady *non-refoulement* (srov. bod 24 rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017-50, nebo bod 30 rozsudku NSS ze dne 9. 5. 2024, č. j. 2 Azs 316/2023-47). To odpovídá čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních

pokračování

příslušníků třetích zemí, jejíž transpozicí je právní úprava vyhoštění obsažená v zákoně o pobytu cizinců.

[20] V souladu s článkem 10 Ústavy České republiky se na danou věc přímo aplikuje čl. 3 Úmluvy. Ten je přitom nutné *„pod úhlem mezinárodněprávní zásady* non-refoulement *vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila*“ (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 104/2013-46).

[21] V souvislosti s čl. 3 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) dovodil, že vnitrostátní orgány musí námitky vyhošťovaných osob, že jim v cílové zemi hrozí špatné zacházení, podrobit pečlivému přezkumu. Orgány jsou povinny posoudit všechny dostupné materiály a musí své závěry opřít o spolehlivé domácí a zahraniční zdroje, při zohlednění konkrétních skutkových okolností případu (rozsudek ESLP ze dne 7. 6. 2007, Garabayev proti Rusku, stížnost č. 38411/02, viz též bod 25 rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 64/2017-55). NSS upozorňuje rovněž na rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 3. 2016, F. G. proti Švédsku, stížnost č. 43611/11, podle kterého se příslušné správní orgány a soudy musí zabývat všemi okolnostmi, které vyjdou v průběhu řízení najevo a které by mohly být relevantní z hlediska posouzení toho, zda stěžovateli nehrozí v zemi původu skutečné nebezpečí špatného zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy (srov. též rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 246/2016-45).

[22] NSS připomíná, že informace o zemi původu použité k posouzení existence skutečného nebezpečí musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017-50, body 23 a 24). Zohlednit je třeba nejen legislativní rámec určitého jevu v zemi původu, ale rovněž reálnou praxi.

[23] NSS v rozsudku č. j. 1 Azs 65/2017-50 dále uvedl, že *„[ú]čelem úpravy obsažené v § 179 zákona o pobytu cizinců je naplnění zásady* non-refoulement*, která vyplývá z Ženevské úmluvy a také z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obdobné ustanovení vtělující tuto zásadu do českého právního řádu se nachází v § 14a zákona č. 325/1999, o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Judikaturu vztahující se k zásadě* non-refoulement *tak lze čerpat z rozhodnutí k oběma těmto ustanovením. […] Klíčovým pojmem případů vyhoštění je ‚reálné nebezpečí‘. Aby vyhoštěním došlo k porušení čl. 3 EÚLP, musí stěžovatel prokázat, že existují závažné důvody se domnívat, že dotčené osobě, bude-li vyhoštěna, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s čl. 3 (Saadi proti Itálii, rozsudek velkého senátu, 28. 2. 2008, č. 37201/06). Reálné nebezpečí přitom neznamená jistotu, ale určitou míru pravděpodobnosti, že porušení stěžovatelových práv v cílové zemi nastane. ESLP požadovaný standard vyjadřuje slovy ‚existují závažné důvody se domnívat‘.“*

[24] Ačkoliv od vydání citovaného rozsudku došlo k novelizaci znění § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze judikaturní závěry vztahující se k § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a jinou judikaturu vztahující se k zásadě *non-refoulement* stále

aplikovat i při posuzování důvodů znemožňujících vycestovaní ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz bod 18 usnesení NSS ze dne 21. 2. 2024, č. j. 3 Azs 320/2022-39, srov. též rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 84/2021-142).

[25] Relevancí výkonu vojenské služby z pohledu mezinárodní ochrany (naplnění pojmu pronásledování jako jednoho z předpokladů pro udělení azylu) se NSS zabýval například v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45. Dovodil, že „*samotné plnění branné povinnosti nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování […]*“.

[26] Rovněž z pohledu čl. 3 Úmluvy (a tedy zásady *non-refoulement*), který dopadá na vyhošťování cizinců, jsou významné podmínky výkonu vojenské služby, ale také podmínky trestního stíhání a trestání za odepření výkonu vojenské služby, neboť mohou představovat mučení, nelidské či ponižující zacházení či trestání (viz např. rozsudky ESLP ze dne 3. 7. 2008, Chember proti Rusku, stížnost č. 7188/03, nebo ze dne 12. 3. 2015, Lyalyakin proti Rusku, stížnost č. 31305/09).

[27] Ministerstvo i ministr vnitra ve svých závazných stanoviscích, jimiž byly krajské ředitelství policie i žalovaná vázány ve věci posouzení důvodů znemožňujících vycestování, vyšli ze zprávy České tiskové kanceláře ze dne 28. 10. 2022 „*Částečná mobilizace v Rusku byla dokončena, ohlásil ministr obrany Putinovi*“ a dvou vlastních zpráv ministerstva ze dne 31. 10. 2022 „*Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí*“ a ze dne 8. 3. 2023 „*Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*“. Správní orgány v závazných stanoviscích zdůraznily, že stěžovatel vycestoval z Ruska se souhlasem státních orgánů, z čehož dovodily, že v minulosti s nimi neměl žádné problémy. Ke svým protirežimním postojům stěžovatel nic konkrétního neuvedl. Neshledaly, že by stěžovateli skutečně hrozilo pronásledování, neboť tomu nečelí ani osoby, které demonstrovaly proti politice Vladimira Putina přímo v Rusku. Podle opatřených zpráv o zemi původu byly ke kriminalizaci protestujících užívány tzv. správní tresty (kratší doba zadržení) a peněžité pokuty. K obavám z nástupu vojenské služby uvedly, že branná povinnost obecně patří k základním státoobčanským povinnostem a povolání k jejímu plnění nelze bez dalšího považovat za pronásledování, byť by výkon služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích v ozbrojeném konfliktu. V současné době neprobíhá

pokračování

v Rusku žádná mobilizace, jak vyplývá ze zprávy ČTK odkazující na vyjádření ministra obrany Sergeje Šojgua. Navracející se občané nejsou podrobováni žádným speciálním opatřením, s výjimkou úzkého okruhu zájmových skupin, jako jsou aktivisté, novináři, bloggeři apod. Ministr vnitra v revizním závazném stanovisku doplnil, že s ohledem na skutečnost, že neprobíhá mobilizace, se nelze domnívat, že by stěžovateli hrozil nepřiměřený trest. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by stěžovatel byl aktuálně v pozici vojáka vyhýbajícího se nástupu vojenské služby, neboť navracející se osoby nebudou potrestány za opuštění země, protože v době mobilizace neplatily žádné oficiální zákazy cestování.

[28] Jednou ze zpráv, z které ministerstvo i ministr vnitra vycházeli při vydání závazných stanovisek, je informace ministerstva ze dne 8. 3. 2023 „*Bezpečnostní a politická situace v zemi*“. V ní je uvedeno, že v Ruské federaci „*nadále existují detailní a důvěryhodné zprávy o případech mučení, špatném zacházení a násilí ze strany státních orgánů, včetně nucených přiznání a mučení ve věžeňských zařízeních. [...] Dochází k případům, kdy oběti identifikují pachatele mučení a pachatel přesto není potrestán správními orgány. K uvedeným problémům dochází napříč celou zemí [...]. V průběhu invaze se ruské jednotky včetně jednotek Ruskem podporovaných samozvaných entit na ukrajinském území - Doněcké a Luhanské lidové republiky - dopustily řady činů, které jsou považovány a nyní i vyšetřovány jako válečné zločiny (např. znásilňování, mučení, mimosoudní popravy, únosy). Na jejich vyšetřování se podílí mimo jiné Mezinárodní trestní tribunál spolu s ukrajinskými úřady. [...] Během vojenských operací uplatňují ruské a proruské jednotky taktiku ‚spálené země' a ostřelují cíle (civilní, vojenské) po celé Ukrajině.*“ Je tedy zřejmé, že s dodržováním závazků plynoucích z čl. 3 Úmluvy mají ruské orgány obecně velké obtíže.

[29] Závěr o ukončení částečné mobilizace je v rámci podkladů závazného stanoviska opřen o prohlášení tehdejšího ministra obrany Ruské federace Sergeje Šojgu ze dne 28. 10. 2022 adresovaného prezidentu Putinovi, reprodukovaného agenturou TASS a ČTK (*„Dnes bylo dokončeno vypravení občanů povolaných v rámci mobilizace. Další povolávání občanů bylo přerušeno. Úkol povolat 300 000 lidí, který jste stanovil, byl splněn. Žádné dodatečné úkoly se neplánují.*“). Zároveň však tatáž informace České tiskové kanceláře zdůrazňuje, že Vladimir Putin nepodepsal výnos o ukončení mobilizace a že může jít o její pouhé přerušení. Je tedy zjevné, že i podle tohoto zdroje minimálně z právního hlediska částečná mobilizace nadále pokračovala.

[30] NSS zároveň podotýká, že politickému prohlášení vrcholného činitele státu, který je v nynější věci možným původcem skutečného nebezpečí hrozícího stěžovateli podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je třeba přiznat velmi omezenou vypovídací hodnotu.

[31] NSS zdůrazňuje, že součástí podkladů pro vydání závazného stanoviska není žádná komplexní zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci, jejímž původcem by byly důvěryhodné zdroje, včetně mezinárodních nebo nevládních organizací (k tomu srov. rozsudek ESLP ze dne 17. 7. 2008, NA proti Spojenému království, stížnost č. 25904/07, bod 119). Namísto toho se ministerstvo odvolává primárně na agenturní článek reprodukující oficiální prohlášení představitelů země původu. Správní soudy přitom již v minulosti zdůraznily, že takové zdroje mají ve srovnání s expertními zprávami velmi omezenou hodnotu (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2019,

č. j. 45 Az 23/2018-55, č. 3997/2020 Sb. NSS, bod 22, či rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-41, bod 36).

[32] Nedostatečnost zpráv opatřených ministerstvem a ministrem vnitra tak plyne primárně z toho, že nepochází z nezávislých zdrojů a nejsou objektivní a vyvážené. V této souvislosti lze poukázat na závěr francouzského nejvyššího azylového soudu *Cour nationale de droit d'asile*, jenž v rozsudku ze dne 20. 7. 2023 č. 21068674 (dostupný na http://www.cnda.fr/La-CNDA/Actualites/Russie-Les-Russes-ayant-refuse-de-participer-a-la-guerre-en-Ukraine-peuvent-obtenir-le-statut-de-refugie) zmínil stanovisko Nejvyššího soudu Ruské federace ze dne 18. 5. 2023, podle nějž je částečná mobilizace stále účinná, neboť dekret prezidenta neobsahuje žádné datum, které by stanovilo její konec, a dále navazující analýzu publikovanou v novinách Novaja Gazeta. Shromážděné zprávy o zemi původu jsou nedostatečné i z hlediska věcného, neboť jsou zaměřeny pouze na oficiální mobilizaci. S ohledem na obecně dostupné zprávy v médiích je třeba vzít v úvahu rovněž možnost, že v Rusku může docházet k tzv. skryté mobilizaci, v jejímž rámci mohou být osoby nuceny uzavřít kontrakt s armádou. Existenci tohoto jevu se zprávy nevěnují vůbec.

[33] Ze zřetele nelze pouštět ani to, že stěžovatel od počátku uváděl, že vystudoval vojenskou školu a dosáhl hodnosti poručíka. Vzhledem k těmto specifickým charakteristikám stěžovatele by na něj ruské státní orgány mohly vyvinout ještě větší tlak, aby jej rekrutovaly k výkonu vojenské služby (ať již v rámci oficiální mobilizace, nebo v rámci různých forem mobilizace skryté). Jelikož se stěžovatel po celou dobu války nachází v České republice, nelze přeceňovat význam toho, že doposud mu nebyl doručen povolávací rozkaz, neboť se nachází mimo dosah ruských státních orgánů.

[34] NSS uzavírá, že podklady shromážděné ministerstvem týkající se mobilizace a jiných způsobů rekrutování osob do armády, z nichž vychází i revizní závazné stanovisko, nelze považovat za věrohodné, objektivní ani vyvážené, nejsou ověřeny z různých zdrojů. Shromážděním těchto zpráv o zemi původu nedostály správní orgány své povinnosti zjistit řádně a v dostatečném rozsahu skutkový stav. Skutkový stav vyžaduje v tomto ohledu zásadní doplnění. Obě závazná stanoviska, která vychází z těchto zcela nedostatečných podkladů, logicky nemohla řádně posoudit obavu stěžovatele z toho, že by v případě návratu byl povolán k výkonu vojenské služby a nasazen do války na Ukrajině. Výše popsané zásadní nedostatky skutkových zjištění mohly mít vliv na zákonnost závazných stanovisek a v důsledku toho i na zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud podle NSS pochybil, pokud považoval závazná stanoviska v jejich souhrnu za zákonná.

[35] Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat. Měla-li zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83, č. 1324/2007 Sb. NSS).

[36] NSS tudíž poté, co zjistil nedostatky skutkových zjištění, které mohou mít vliv na zákonnost závazného stanoviska ministra vnitra ve spojení se závazným stanoviskem ministerstva, zrušil kromě rozsudku městského soudu také rozhodnutí žalované, jehož

pokračování

podkladem závazné stanovisko bylo. NSS tímto nikterak nepředjímá, jak má být v dalším řízení posouzena obava stěžovatele z povolání k výkonu vojenské služby, neboť v předchozím řízení nebyl zjištěn skutkový stav natolik, aby mohl NSS v této otázce zaujmout jakékoliv meritorní stanovisko. V dalším řízení bude nutné doplnit podklady pro vydání závazného stanoviska tak, aby z hlediska kvalitativního odpovídaly co nejvíce požadavkům judikatury a postihovaly nejen legislativní rovinu mobilizace, ale především reálný průběh mobilizace, včetně různých forem skryté mobilizace. Pokud z doplněných zpráv o zemi původu vyplyne, že by stěžovateli v případě návratu hrozilo (s požadovanou mírou pravděpodobnosti) povolání k výkonu vojenské služby, musí se správní orgány zabývat dále podmínkami jejího výkonu, možnostmi odepřít výkon služby, následky odepření výkonu služby (ať již legálního, nebo nelegálního) atd.

[37] Kasační soud dodává, že si je vědom svého rozsudku ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 422/2023-31, bodu 12, v němž první senát označil za obecně známou skutečnost, že částečná mobilizace v Ruské federaci již skončila. Tento dílčí skutkový závěr přijatý v jiné věci však nekoresponduje s podklady shromážděnými ministerstvem v nynější věci, resp. s tím, jaké požadavky na takové podklady klade dlouhodobě ustálená judikatura NSS.

[38] NSS se neztotožňuje s názorem správních orgánů a městského soudu, které odkazují stěžovatele, aby se domáhal svých práv v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 14 rozsudku městského soudu). Ustanovení § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců myslí na situaci, kdy by mohlo vycestování cizince znamenat zásah do jeho práv zaručených článkem 3 Úmluvy a nelze těchto práv nešetřit s odkazem na to, že se stěžovatel může domoci ochrany jiným procesním postupem, tedy v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Je sice pravda, že o mezinárodní ochranu je nezbytné žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost z hlediska zeměpisného i časového, samotná skutečnost, že tak stěžovatel neučinil, však nemůže být důvodem pro závěr o neexistenci důvodů znemožňujících vycestování.

[39] Výše popsané nedostatky skutkových zjištění, které mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a pro něž bylo třeba rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované zrušit, nebrání NSS v tom, aby posoudil další kasační námitky, které se týkají jiných právních otázek a skutkových okolností.

[40] Stěžovatel argumentuje tím, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V takovém případě se postupuje podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života. Je na správním orgánu, aby nalezl spravedlivou rovnováhu mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. Překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž je tuto přiměřenost nutné zkoumat ve vztahu ke kritériím vyplývajícím z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy (viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32). Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP neukládá státům všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně

země jejich pobytu (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09).

[41] V řízení o správním vyhoštění je vždy třeba poměřit veřejný a soukromý zájem, což správní orgány náležitě učinily. Zhodnotily stěžovatelovu integraci v České republice, jeho kulturní a sociální zázemí i jeho rodinnou situaci. Správně uvedly, že prostá existence partnerského vztahu nemůže vést k závěru, že by správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, bez přistoupení dalších mimořádných okolností. Takovouto mimořádnou okolností může být například povinnost zvláštní péče o partnera (rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2022, č. j. 6 Azs 113/2021-23). Žádná mimořádná okolnost však nebyla ve správním řízení zjištěna. Správní orgány dospěly k závěru, že veřejný zájem na vyhoštění stěžovatele, který se dopustil protiprávního jednání, převažuje nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Městský soud se touto otázkou náležitě zabýval v bodech 28 až 33 rozsudku. NSS nemá těmto úvahám co vytknout. Jelikož správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřené, je nedůvodná námitka stěžovatele, že správní orgány měly postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

[42] Stěžovatel dále namítá, že zákaz vstupu na území členských států EU byl uložen v délce, která není přezkoumatelně zdůvodněna. K tomuto NSS uvádí, že stanovení konkrétní délky zákazu vstupu na území členských států EU v rámci zákonného rozmezí je předmětem správního uvážení (viz rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011-55, ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, nebo ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19). Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců umožňuje uložit cizinci správní vyhoštění až na 5 let, přičemž stěžovateli byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v rozsahu 12 měsíců, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí. Pokud žalovaná stanovila konkrétní délku opatření v zákonných mezích, není soud oprávněn rozhodovat o věcné správnosti úvahy správního orgánu a může korigovat jen zcela zjevné a podstatné vybočení z pravidel logického odůvodnění použité sazby, případně korigovat případy nesoucí znaky svévole, diskriminace a porušení principu rovnosti. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, uvedl, že *„[s]právní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně […], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“* NSS konstatuje, že správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států v délce 12 měsíců nevybočuje z mezí správního uvážení. Žalovaná při stanovení této doby zejména zohlednila, že stěžovateli v důsledku pochybení správního orgánu nebyl vystaven výjezdní příkaz, že se jednalo o jeho první porušení právních předpisů, že se správními orgány spolupracoval a dostavil se sám k řešení protiprávního stavu. Zohlednila tedy všechny skutečnosti, kterých se ve svůj prospěch dovolává stěžovatel. Na druhou stranu zvážila také délku jeho neoprávněného pobytu, která nebyla v žádném případě zanedbatelná. V tomto nelze shledat zneužití či překročení mezí správního uvážení, ani jiné porušení zákonných pravidel, při kterém může soud výjimečně do užití správního uvážení zasáhnout. Tato kasační námitka proto není důvodná.

pokračování

[43] Nakonec stěžovatel uvedl, že jeho družka měla být ustanovena jako účastník řízení. Městský soud k tomuto v bodě 31 rozsudku uvádí, že pro ustanovení stěžovatelovy družky jako účastníka řízení nejsou splněny podmínky. Nejedná se totiž o manželku, ani dlouhodobou partnerku, stěžovatel ani nezmiňoval, že by s přítelkyní sdílel společnou domácnost. Neuvedl tedy nic, co by svědčilo o intenzitě a dlouhodobosti tohoto partnerského vztahu. Popřel, že by přítelkyně na něm byla finančně závislá, neuváděl ani žádné výjimečné okolnosti. Proti tomuto hodnocení městského soudu stěžovatel nic konkrétního nenamítá, nepopírá správnost těchto východisek. Stěžovatel se pouze dovolává procesních práv své partnerky, se kterou měly správní orgány jednat jako s účastníkem řízení. Z pohledu právní sféry stěžovatele je nicméně podstatné, že veškerou argumentaci na podporu svého tvrzení o nepřiměřenosti vyhoštění vzhledem k právu na soukromý a rodinný život mohl uplatnit sám, bez potřeby součinnosti ze strany své partnerky. To platí i pro navrhování důkazů. Stěžovatel nenavrhl provést důkaz výslechem partnerky. Na právu tvrdit právně relevantní skutečnosti a navrhnout důkazy na jejich podporu nebyl stěžovatel zkrácen tím, že správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení s jeho přítelkyní.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil. Současně zrušil i napadené rozhodnutí žalované, protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí krajského ředitelství policie na základě § 78 odst. 3 za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., neboť to je sice rovněž zatíženo vadou řízení, ovšem lze ji napravit v odvolacím řízení. Nejvyšší správní soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s.).

[45] Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšný byl v dané věci stěžovatel, protože výsledkem řízení před správními soudy je zrušení rozhodnutí žalované.

[46] V řízení před městským soudem vznikly stěžovateli náklady na zastoupení advokátem, které sestávají z odměny za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a účast na jednání před soudem dne 12. 1. 2024) a náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Celková výše náhrady nákladů za řízení před městským soudem tak činí 10.200 Kč.

[47] Náklady řízení, které stěžovateli vznikly v řízení o kasační stížnosti, sestávají z odměny zástupce stěžovatele za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (sepis kasační stížnosti, včetně jejího doplnění) a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí 3.400 Kč.

[48] Žalovaná je povinna zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení v celkové výši 13.600 Kč, a to ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu